

og deels idag have fundet Sted med Hensyn til det ene Hovedspørgsmaal, som foreligger ved Øndringsforslaget, nemlig om Maaden, hvorpaa Overpræsidenten skal vælges, kan jeg indskrænke mig til den i og for sig vistnok næsten overflødige Erklæring, at Regjeringen naturligvis i dette Stykke ikke paa nogen Maade kan fravige Lovforslaget; Regjeringen maa meget bestemt fastholde, at Overpræsidenten vælges af Kongen, og den maa gjøre det, fordi den holder sig fuldkommen forvisset om, at kun paa den Maade fyldestgøres Grundlovens Bestemmelse om det Tilsyn, Staten skal fore med Communen. Det er under Statens Tilsyn, at Communen skal styre sine Anliggender, og dette Tilsyn maa være indrettet paa en saadan Maade, at det virkelig ogsaa kan fyldestgøre sin Opgave. Det er mig klart, at naar Overpræsidenten skal, for at bruge et billedligt Udtryk, være Statens og Kongens Øie, saa maa dette Øie være et seende og ikke et blindt, og blindt vilde det være, dersom det ikke var Kongen, der valgte Manden, men Communen. Det vilde blive det allerbesynderligste Forhold, som i saa Henseende kunde fremkomme. Hvad de forskjellige Øndringsforslag angaaer, som ere stillede af Udvalget til disse Paragrapher, da give de mig ikke Anledning til nogen som helst væsentlig Bemærkning. Noget egentlig Nødvendighed for i § 3 at tilføie: „som udnævnes af Kongen“ efter „Overpræsidenten“ er der ikke; thi naar det ikke siges anderledes, bliver Præsidenten udnævnt af Kongen; men det skader jo ikke, at det tilføies; det Nuværende er, at han udnævnes af Kongen, og naar altsaa den Bestemmelse ikke kommer ind, som af Mindretallet er foreslaaet, saa vedbliver den bestaaende Regel; men der er, som sagt, Intet at indvende imod, at det siges udtrykkeligt. Den næste Forandring kan det ikke i fjerne Maade falde mig ind at have Noget imod; Meningens deraf kan dog vel ikke være den, at naar f. Ex.

en kongelig Resolution havde afgjort et Spørgsmaal, og der saa opstod Tvivl med Hensyn til denne Resolution, at Indenrigsministeren da ikke som sædvanligt skulde kunne fortolke Resolutionen. Meningen har dog vel ikke været, at et hvilket som helst Tvivlsmaal, som i Edernes Løb kunde fremkomme, og som efter alle sædvanlige Regler blev afgjort af Ministeriet, skulde afgjøres af Kongen. Meningen er den, at det er paa første Haand, at disse Tvivl skulle afgjøres ved Egl. Resolution. Jeg skal henstille, om det ikke til 3die Behandling kunde udtales tydeligere; thi det vilde være syndersligt, om en hvilken som helst Tvivl i denne Anledning skulde forelægges Kongen. Det har aabenbart ikke været Meningen. Det er ogsaa kun en enkelt Redactionsforandring, jeg skal tillade mig at henstille til Udvalgets Overveelse med Hensyn til § 5. Naar det nemlig der er foreslaaet, at det skulde hedde: „Dog kan han ikke overdrage et Borgermesterembedes midlertidige Bestyrelse til nogen Anden end til en Borgermester eller Raadmand, uden strax at anmelde Saadant for Borgerrepræsentrantskabet. Vil dette da constituere en Anden, behøver denne dertil Indenrigsministeriets Samtykke“, — saa troer jeg, at de fleste Ord burde være noget tydeligere affattede, hvilket maaskee vil kunne skee ved næste Behandling. Ved „deres til“ menes jo nemlig til at overtage Forretningen, men dette udkommer ikke uden streng logisk Fortolkning af Sætningen i dens Sammenhæng.

C. C. Dahlerup: Jeg skal blot tillade mig at henlede Udvalgets Opmærksomhed paa, at naar „Indenrigsministeren“ i § 3, 4de Linie, forandres til „Kongen“, vil det vistnok være nødvendigt, at der derefter bliver sat Punktum, og at saa „Indenrigsministeren“ kommer til at begynde næste Punktum, eller ogsaa, at der kommer til at staa „Kongen“, og Ordene „skal være berettiget“ forandres.